

РЕШЕНИЕ

№ 2856

гр. София, 27.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 24.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Таня Миткова, като разгледа дело номер **2755** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

от Н. А. Д., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], №132, вх.В, ет.7, ап.82, чрез процесуалния му представител адв. А. В. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 22-4332-005965/15.11.2022г. по чл.171, т.1, б. “Б” от ЗДвП на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, с която е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не за повече от 18 месеца.

Жалбоподателят моли да се отмени оспорваната заповед, като издадена при съществено нарушение на процесуалния и материален закон. Моли атакуваната заповед да бъде отменена. Твърди, че акта не е мотивиран и е издаден преди касаещото случая наказателно постановление.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. А. В.. Последният поддържа жалбата, излага сходни аргументи по същество с тези наведени в нея.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, редовно призован не се явява, не се представлява и не изразява становище по съществуващото на спора.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия GA, № 829219 от 02.11.2022г., издаден от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с който е установено, че жалбоподателят Д. на същата дата в 21,30 часа в [населено място], по ул. „М-р Т.“ от [улица]към [улица], управлявал л.а. марка „А.“ модел „А3“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост Ю. Н.. При извършената проверка, е било установено, че водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техните аналози с Д. тест 5000 с фабричен номер 0007. Издаден е талон за медицинско изследване № 11314. В последствие Д. не е извършил назначеното му медицинско изследване.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 15.11.2022г., като е приел, че са налице материалнопровните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство с определението за насрочване на делото за първо открито съдебно заседание на жалбоподателя е указано, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения и да представи писмени доказателства в тази връзка.

Служебно е изискана от съда справка от ВМА-С., в която да се посочи извършено ли е назначеното медицинско изследване от жалбоподателя.

В проведеното съдебно заседание по делото освен представените с жалбата и административната преписка писмени документи, бяха приобщени писмо рег. №3387/30.03.2023г. и заверено копие от извадка от книга за регистрация на лица за медицински преглед по Наредба №1/2017 на МЗ, МВР, Наредба №Н-5/2012г. на МО и Постановления по реда на НПК, от които е видно, че жалбоподателят Д. не е извършил назначените му медицински изследвания.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган. Това обстоятелства се установява от приетата по делото като доказателство Заповед № 513з - 1618 от 26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която са определени служителите на СДВР- ОПП, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП.

При издаването на заповедта с която на оспорвания е наложена ПАМ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т.1,

б. „Б” от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че същият е нарушил нормата на чл.174, ал.3 от ЗДвП, а именно, че водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му. Задължителна предпоставка за законосъобразност на наложената на оспорващия ПАМ – е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техните аналози или невявяване в посочено медицинско заведение за изследване съдържанието на съответните вещества в кръвта на водача.

С оглед нормата на чл. 171, т.1, б.„Б” от ЗДвП законодателят е предвидил, че за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения и налагането на ПАМ – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи;

От събраните писмени доказателства безспорно се установява, че Д. е управлявал собственото си МПС. От доказателствата, в частност съставеният АУАН с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, както и съставените докладни записки, се установява и наличието на втората предпоставка – същият е отказал да даде качествена проба с техническо средство Д. тест 5000 с фабричен номер 0007, а от приобщените писмо и заверено копие от извадка от книга за регистрация на лица за медицински преглед се констатира, че същият е отказал да даде кръвна проба.

Наличието на отказ да се направи проба, се установява и от отразеното в АУАН нарушение, извършено от Д., на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно наказание за водач, който откаже да бъде изпробван за алкохол с техническо средство, а както бе посочено АУАН има обвързваща доказателствена сила съгл. чл.189, ал.2 ЗДвП. Представените с административната преписка писмени доказателства, обсъдени по-горе, водят до извод за наличие на предпоставките на чл. 171, т. 1а, б. „Б” ЗДвП, поради което същата се явява законосъобразно наложена. Заповедта е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката, както е в случая- същите са изложени в АУАН, към който обжалваната заповед препраща. В тази връзка не се споделят наведените доводи в жалбата, че акта не е надлежно мотивиран. Несъстоятелни са и доводите свързани с издаване на ПАМ преди издаване на наказателното постановление по случая, тъй като законовите разпоредби, не изискват наличие на такава последователност и взаимовръзка.

Безспорно по делото е установено, че при извършената проверка от

служителите на СДВР- ОПП, Д. е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества и техните аналози, отказал да получи талон за кръвна проба и не се явил за да даде кръв за такава, в съответно лечебно заведение. Последните обстоятелства коректно са отразени както в текста на АУАН, така и в този на Заповедта за налагането на ПАМ. В този смисъл, според съда не са налице противоречия между установената фактическа обстановка и текста на последните актове, поради което според съда административния орган е издал акт, изцяло съобразен с процесуалния и материален закон.

Ето защо, съдът намира обжалваният административен акт за законосъобразен, поради което следва да се отхвърли жалбата.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Н. А. Д. срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 22-4332-005965/15.11.2022г., издадена от полицейски инспектор към СДВР отдел ПП.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: